

SỨ ĐIỆP CỦA ĐỨC THÁNH CHA PHANXICÔ CHO CHÚA NHẬT THẾ GIỚI TRUYỀN GIÁO 2015

Bản dịch tiếng Việt: Lm. Dom. Ngô Quang Tuyên

Anh chị em thân mến,

1. Ngày Thế giới Truyền giáo 2015 diễn ra trong **Năm Đời Sống Thánh Hiến**, và từ đó thúc đẩy chúng ta cầu nguyện và suy tư nhiều hơn. Bởi vì, nếu tất cả những ai đã được rửa tội đều được kêu gọi để làm chứng cho Chúa Giêsu, bằng việc rao giảng đức tin mà họ đã nhận được như một ân ban, thì điều này lại càng đúng một cách đặc biệt với mỗi người nam và nữ đã được thánh hiến. Có một sự liên kết rõ rệt giữa *đời thánh hiến và truyền giáo*. Ước muốn theo sát Đức Giêsu hơn đã làm phát sinh đời sống thánh hiến trong Hội Thánh, đó là ước muốn đáp lại tiếng gọi của Ngài để vác thập giá và theo Ngài, bắt chước sự hiến dâng của Ngài cho Chúa Cha và những cử chỉ phục vụ yêu thương của Ngài, bắt chước Ngài hy sinh sự sống mình để tìm lại được sự sống. Vì toàn thể cuộc đời Đức Kitô có một tính chất truyền giáo, nên tất cả những ai theo sát Ngài cũng phải có phẩm chất truyền giáo này.

2. Chiều kích truyền giáo thuộc về chính bản chất của Hội Thánh, đồng thời cũng *nằm trong bản chất của mọi hình thức của đời sống thánh hiến*, và không thể bị quên lãng nếu không muốn làm giảm giá trị hay biến dạng các đặc sủng của đời sống thánh hiến. Truyền giáo không phải là việc chiêu dụ để cải đạo hay chỉ là một chiến lược; truyền giáo là thành phần của “ngữ pháp” đức tin, một cái gì thiết yếu đối với những ai lắng nghe tiếng nói của Thánh Thần, Đấng đang thì thầm với mình “Hãy đến” và “Hãy đi ra”. Những người theo Đức Kitô không thể không trở thành những nhà truyền giáo, vì họ biết rằng Đức Giêsu “cùng đi với họ, nói với họ, hít thở với họ, làm việc với họ. Họ cảm nhận được Đức Giêsu sống với họ giữa công cuộc truyền giáo” (*Evangelii Gaudium*, 266).

3. Truyền giáo là niềm đam mê đối với Đức Giêsu và cũng là *niềm đam mê đối với dân của Ngài*. Khi cầu nguyện trước tượng Chúa chịu nạn, chúng ta nhận ra chiều sâu tình yêu của Ngài, tình yêu đó ban cho chúng ta phẩm giá và nâng đỡ chúng ta. Đồng thời chúng ta nhận ra rằng tình yêu tuôn chảy từ trái tim bị đâm thâu mở rộng ra để ôm lấy Dân Chúa và toàn thể loài người. Chúng ta một lần nữa cảm nhận rằng Ngài muốn dùng chúng ta để đến gần hơn với dân yêu dấu của Ngài và với tất cả những ai thành tâm tìm kiếm Ngài (x. *ibid.*, 268). Trong lệnh truyền của Chúa Giêsu: “Hãy đi ra”, chúng ta thấy được những viễn cảnh và những thách thức mới luôn luôn hiện diện trong sứ mạng loan báo Tin Mừng của Hội Thánh. Mọi thành viên của Hội Thánh được kêu gọi rao giảng Tin Mừng bằng chứng tá đời sống của mình. Một cách đặc biệt, những người nam người nữ thánh hiến được mời gọi lắng nghe tiếng nói của Thánh Thần, Đấng kêu gọi họ đi ra các vùng ngoại biên, đến với những người mà chưa được nghe rao giảng Tin Mừng.

4. Dịp kỷ niệm **50 năm Sắc lệnh *Ad Gentes*** của Công đồng Vaticanô II là một lời mời gọi tất cả chúng ta đọc lại văn kiện này và suy tư về nội dung của văn kiện. Sắc lệnh khơi lên *một sức đẩy truyền giáo mạnh mẽ trong các Tu hội sống đời thánh hiến*. Đối với các cộng đoàn chiêm niệm, Thánh Têrêsa Hải đồng Giêsu, bản mạng các xứ truyền giáo, xuất hiện

trong một ánh sáng mới; thánh nữ nói bằng một sức thuyết phục mới mẻ và khơi dậy suy tư về mối liên kết sâu xa giữa đời sống chiêm niệm và truyền giáo. Đối với nhiều cộng đoàn tu sĩ hoạt động, sức thúc đẩy truyền giáo bắt nguồn từ Công đồng đã được hưởng ứng bằng một sự mở ra phi thường cho sứ mạng *ad gentes* (đến với muôn dân), thường đi kèm với sự đón tiếp các anh chị em từ các vùng đất và các nền văn hoá mà chúng ta gặp gỡ trong công cuộc Phúc Âm hoá, đến độ mà ngày nay chúng ta có thể nói đến một “chủ nghĩa liên văn hoá” trong đời sống thánh hiến. Vì vậy ngày nay chúng ta có nhu cầu cấp bách phải tái khẳng định rằng Đức Giêsu Kitô là lý tưởng trung tâm của truyền giáo, và lý tưởng này đòi hỏi sự hiến mình hoàn toàn cho việc rao giảng Tin Mừng. Về điểm này, không thể nào có sự thoả hiệp: *những ai nhờ ân sủng của Thiên Chúa mà chấp nhận sứ mạng truyền giáo, thì được kêu gọi sống sứ mạng này*. Đối với họ, việc rao giảng Đức Kitô trong nhiều vùng ngoại vi của thế giới trở thành con đường của họ để theo Ngài, một con đường đem lại cho họ sự tương thưởng lớn lao vì những khó khăn và hy sinh họ trải qua. Bất cứ xu hướng nào đi trệch khỏi con đường ơn gọi này, cho dù là vì những lý do cao quý như là vô số các nhu cầu mục vụ, các nhu cầu trong Giáo hội hay nhân đạo đi nữa, đều không phù hợp với ơn gọi của Chúa là dẫn thân phục vụ Tin Mừng. Trong các *dòng tu truyền giáo*, các vị phụ trách đào luyện được kêu gọi vạch ra một cách rõ ràng và thẳng thắn chương trình sống và hoạt động truyền giáo, và phân định các ơn gọi truyền giáo đích thực. Đặc biệt tôi kêu gọi *những người trẻ*, những người có khả năng làm chứng một cách can đảm và hành động một cách quảng đại, cả khi các hành vi này ngược với trào lưu văn hoá: Các con *đừng để người khác cướp mất lý tưởng truyền giáo đích thực*, lý tưởng theo Chúa Giêsu bằng việc hiến mình hoàn toàn. Tự đáy lương tâm mình, các con hãy tự hỏi tại sao các con chọn đời sống tu sĩ truyền giáo, và hãy nuôi dưỡng tinh thần sẵn sàng chấp nhận đời sống này đúng với ý nghĩa thật của nó: một sự trao ban tình yêu để phục vụ việc rao giảng Tin Mừng. Hãy nhớ rằng, việc rao giảng Tin Mừng là một nhu cầu đối với những người yêu mến Thầy Giêsu, thậm chí trước cả khi nó là nhu cầu đối với những người chưa được nghe giảng Tin Mừng.

5. Ngày nay, công cuộc truyền giáo của Hội Thánh đang đứng trước thách thức làm sao đáp ứng các nhu cầu của mọi dân tộc trong việc *trở về với cội nguồn và bảo vệ những giá trị của các nền văn hoá khác nhau của họ*. Có nghĩa là nhận biết và tôn trọng các truyền thống và các hệ thống triết học khác, và nhận ra rằng mọi dân tộc và mọi nền văn hoá có quyền được giúp đỡ từ trong các truyền thống của chính họ để đi vào mầu nhiệm sự khôn ngoan của Thiên Chúa và chấp nhận Tin Mừng của Đức Giêsu, Đấng là ánh sáng và sức mạnh đem đến sự biến đổi cho mọi nền văn hoá.

6. Trong cái năng động phức tạp này, chúng ta tự hỏi: *“Ai là những người đầu tiên phải được nghe loan báo sứ điệp Tin Mừng?”* Câu trả lời rất rõ ràng và được gặp rất thường xuyên trong Tin Mừng, đó là: những người nghèo, những người bé mọn và những người bệnh tật, những người thường bị khinh dể hay bị bỏ quên, những người không có gì để đền đáp chúng ta (x. Lc 14,13-14). Ưu tiên rao giảng Tin Mừng cho những người hèn mọn nhất giữa chúng ta là dấu chỉ của Nước Thiên Chúa mà Đức Giêsu đem đến: “Có một dây liên kết không thể phân ly giữa đức tin của chúng ta và người nghèo” (*Evangelii Gaudium*, 48). Trên hết, những người sống đời thánh hiến phải hiểu rõ điều này: bằng lời khấn nghèo khó, họ chọn theo Đức Kitô trong sự ưu ái của Ngài đối với người nghèo, không phải vì ý thức hệ, nhưng theo cách mà Ngài tự đồng hoá mình với người nghèo: bằng việc sống giống như người nghèo giữa những bất trắc của đời sống hằng ngày và từ khước mọi đòi hỏi về quyền lực, và bằng cách này trở nên những anh chị em của người nghèo, đem đến cho họ chứng tá về niềm vui của Tin Mừng và một dấu chỉ tình yêu của Thiên Chúa.

7. Sống như là những chứng nhân Kitô và dấu chỉ tình thương của Chúa Cha giữa những người nghèo và bị thiệt thòi, những người sống đời thánh hiến được kêu gọi cổ vũ *sự hiện diện của các giáo dân* trong việc phục vụ hoạt động truyền giáo của Hội Thánh. Như Công đồng Vaticanô II nói: “Giáo dân phải hợp tác vào công cuộc truyền giáo của Hội Thánh; là những chứng nhân và đồng thời là những công cụ sống động, họ chia sẻ sứ mạng cứu rỗi của Hội Thánh” (*Ad Gentes*, 41). Các tu sĩ truyền giáo cần phải quảng đại đón nhận những người muốn hợp tác với mình, dù chỉ là ngắn hạn, để có một kinh nghiệm tại thực địa. Họ là những người anh chị em muốn *chia sẻ ơn gọi truyền giáo trong Phép Rửa*. Các nhà và cơ cấu của các điểm truyền giáo là những nơi tự nhiên để tiếp đón họ và cung cấp cho họ sự nâng đỡ nhân bản, thiêng liêng và tông đồ.

8. *Các Viện và các Tu Hội Truyền Giáo của Hội Thánh* hoàn toàn là để phục vụ những ai không biết đến Tin Mừng của Đức Giêsu. Có nghĩa là họ cần phải cậy dựa vào các đặc sủng và sự dẫn thân truyền giáo của các thành viên thánh hiến. Nhưng những người thánh hiến cũng cần có một cơ cấu phục vụ, một biểu hiện sự quan tâm của Giám mục Roma, để bảo đảm có sự hiệp thông (*koinonia*), bởi vì sự cộng tác và hiệp lực là thành phần toàn vẹn của việc làm chứng truyền giáo. Đức Giêsu đã coi sự hiệp nhất của các môn đệ Ngài là một điều kiện để thế gian có thể tin (x. *Ga 17,21*). Sự đồng lòng này không phải là một hình thức lệ luật hay thể chế, càng không phải là sự bóp nghẹt tính sáng tạo của Thánh Thần, Đấng khơi dậy sự đa dạng. Đó là tạo ra một hiệu quả lớn hơn cho sứ điệp Tin Mừng và cổ vũ sự hợp nhất về ý hướng; sự hợp nhất này cũng là hoa quả của Thánh Thần.

9. Các Hội Truyền Giáo của Người Kế vị Thánh Phêrô có một *viễn tượng tông đồ phổ quát*. Đó là lý do tại sao họ cần *hiều đặc sủng của đời sống thánh hiến*, để đáp ứng các chân trời rộng lớn của việc rao giảng Tin Mừng và bảo đảm có sự hiện diện thích hợp tại bất cứ vùng đất nào họ được sai đến.

10. Anh chị em thân mến, người truyền giáo đích thực thì say mê Tin Mừng. Thánh Phaolô nói: “Vô phước cho tôi nếu tôi không rao giảng Tin Mừng!” (1 *Cr 9,16*). Tin Mừng là nguồn mạch niềm vui, sự giải phóng và cứu độ cho mọi người. Hội Thánh ý thức được hồng ân này, vì thế Hội Thánh không ngừng công bố cho mọi người “điều đã có từ ban đầu, điều chúng tôi đã nghe, và chúng tôi đã tận mắt chứng kiến” (1 *Ga 1,1*). Sứ mạng của các người phục vụ Lời – các giám mục, linh mục, tu sĩ và giáo dân – là giúp cho mọi người, không trừ một ai, được đi vào mối quan hệ với Đức Kitô. Trong toàn thể các phạm vi hoạt động truyền giáo của Hội Thánh, mọi tín hữu được kêu gọi sống trọn vẹn sự cam kết Rửa Tội của họ, phù hợp với hoàn cảnh riêng của mỗi người. Sự đáp ứng quảng đại đối với ơn gọi phổ quát này có thể được công hiến bởi những người nam nữ thánh hiến bằng một nếp sống cầu nguyện và kết hợp sâu xa với Chúa và hy tế cứu chuộc của Ngài.

11. Đức Maria là Mẹ Hội Thánh và là gương mẫu của công cuộc truyền giáo; tôi phó thác cho Mẹ tất cả những người nam người nữ đang làm việc trong mọi bậc sống của họ để rao giảng Tin Mừng cho muôn dân (*ad gentes*) hay tại chính quê hương của họ. Tôi ưu ái ban Phép Lành Toà Thánh cho tất cả những người truyền giáo của Tin Mừng.

Vatican, ngày 24/5/2015 - Lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống

PHANXICÔ